

Advies SARC - Sectorraad Media

15 juli 2011

Voorontwerp van decreet houdende wijzigingen van diverse bepalingen van het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie

In een brief van 1 juli 2011 vraagt Vlaams minister voor Media, mevrouw Ingrid Lieten, de Sectorraad Media om hoogdringend advies over het diezelfde dag door de Vlaamse Regering goedgekeurde voorontwerp van decreet houdende wijzigingen van diverse bepalingen van het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie (hierna 'Mediadecreet'), waarvan een kopie als bijlage werd meegezonden. De Sectorraad werd verzocht om ten laatste op 15 juli 2011 zijn advies te willen verlenen. Uit het aan de Sectorraad Media bezorgde dossier blijkt echter niet dat de Vlaamse Regering beslist had om de termijn voor het verstrekken van advies in te korten, zoals nochtans is vereist door artikel 16 §2 van het decreet strategische adviesraden van 9 juli 2003. Verder wenst de Sectorraad op te merken dat hij overeenkomstig artikel 29 van zijn huishoudelijk reglement, zoals goedgekeurd door de Vlaamse Regering op 10 oktober 2008, tussen 11 juli en 16 augustus in reces is. Tussen 1 en 11 juli liggen slechts 5 werkdagen. In alle constructiviteit en in een poging om geen verdere vertraging op te lopen, geeft de Sectorraad volgend advies, erop wijzend dat hij de bestaande procedures en termijnen correcter nageleefd en toegepast wil zien. Van zijn kant zal de Sectorraad daar in de toekomst alvast strikter op toezien.

Het overgemaakte dossier betreft een voorontwerp van decreet dat niet alleen tot doel heeft verschillende Europese richtlijnen in Vlaamse decreten om te zetten, maar dat eveneens bepaalde nieuwe beleidskeuzes implementeert. Verder zou het voorontwerp van decreet luidens de memorie van toelichting tot doel hebben om enkele artikelen juridisch-technisch te verduidelijken en onzorgvuldigheden weg te werken.

Tijdens de vergadering van de Sectorraad Media van 7 april werd dit dossier door de vertegenwoordiger van de minister aangekondigd. Er werd toen afgesproken te bekijken of op korte termijn een toelichting over de geplande wijzigingen mogelijk was. Toch duurde het nog tot 1 juli voor de Sectorraad kon beschikken over de nodige teksten.

De Sectorraad Media van de SARC vergaderde over dit dossier op dinsdag 5 juli 2011. Tijdens deze vergadering was een vertegenwoordiger van het Departement voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media aanwezig voor een eerste toelichting bij het voorontwerp van decreet. De vertegenwoordiger van de minister liet zich verontschuldigen. Een voorontwerp van dit advies werd op 8 juli aan de leden van de Sectorraad overgemaakt, waarna via een schriftelijke procedure verder werd afgestemd.

ADVIES

1. Aard en statuut van het voorliggende advies

Gelet op de korte termijn enerzijds, en de omvang en de impact van het voorontwerp van decreet anderzijds, mag duidelijk zijn dat de Sectorraad niet over voldoende tijd heeft kunnen beschikken om een allesomvattend, punctueel, strategisch en op alle punten door de volledige Sectorraad gedragen advies uit te brengen. Bovendien was de vertegenwoordiger van de administratie niet gemandateerd om op vragen van politieke aard te antwoorden, zodat zij ter zitting onopgelost bleven. Dit advies formuleert daarom alleen een aantal **algemene opmerkingen of aandachtspunten en vooral nog veel vragen**.

De Sectorraad betreurt niet in een eerder stadium betrokken te zijn geweest, aangezien zo veel efficiënter en gericht had kunnen worden gewerkt. De Sectorraad drukt dan ook de wens uit om ook **bij het verdere verloop** van het goedkeuringsproces van dit voorontwerp van decreet **betrokken** te worden.

2. Algemene opmerkingen

2.1 Gemiste kans voor grondige en doordachte bijsturing

De aanleiding van deze herziening van het Mediadecreet is de omzetting van wijzigingen aan de Europese richtlijnen inzake elektronische communicatie. In het zog daarvan werden een aantal technische, taalkundige of legistische zaken opgenomen die al langer op het spreekwoordelijke verlanglijstje stonden.

De Sectorraad Media is van oordeel dat indien een decreet – zeker een basisdecreet als het Mediadecreet – dient te worden aangepast, dit een uitgelezen ogenblik is om grondiger te kijken welke verbeteringen verder nog mogelijk zijn.

De Sectorraad is er niet van overtuigd dat vooraf een voldoende grondige analyse is gemaakt betreffende het functioneren van (onderdelen van) het Mediadecreet in de praktijk. Sterker, er zijn aanwijzingen dat bepaalde aspecten waarvan een aanpassing in de regelgeving zich opdringt, niet of in onvoldoende mate zijn meegenomen bij de voorbereiding van voorliggend voorontwerp van decreet.

<p>De Sectorraad Media vraagt dat deze herziening van het Mediadecreet grondiger wordt voorbereid. Het enkel opnemen van de omzetting van de richtlijnen inzake elektronische communicatie en enkele technische of taalkundige wijzigingen is een gemiste kans, zelfs al worden daarnaast ook enkele nieuwe beleidskeuzes doorgevoerd.</p>

2.2 Opvolging eerdere adviezen

Zoals hierboven aangegeven, is de Sectorraad gelet op de uitermate korte termijn voor de adviesverstrekking, niet bij machte geweest om over het voorontwerp van decreet een grondig advies voor te bereiden en te formuleren. De Sectorraad Media wil daarom in eerste instantie een aantal recente adviezen in herinnering brengen die nuttig aansluiten bij het huidige voorontwerp van decreet en/of aanleiding zouden moeten geven tot een bijsturing van het bestaande Mediadecreet. In dat verband herinnert de Sectorraad aan de verplichting om duiding en toelichting te geven over genomen beslissingen met betrekking tot dit advies, zoals voorzien in het kaderdecreet betreffende de strategische adviesraden en in het oprichtingsdecreet van de SARC.

2.2.1 Boodschappen van algemeen nut (BAN)

De artikelen uit het voorontwerp van decreet die handelen over de boodschappen van algemeen nut roepen bij de Sectorraad een aantal vragen op die ook eerder al voorwerp van discussie waren en na wijziging allerminst lijken te zijn opgelost.

Zo betreft art 10 de toevoeging van een artikel 50/1 dat als volgt begint: 'Omroeporganisaties *zijn gemachtigd* boodschappen van algemeen nut uit te zenden,...

De Sectorraad wenst hierbij zijn opmerkingen te herhalen uit zijn advies van 14 juli 2008 bij het eerste voorontwerp van Mediadecreet.

- bij het toenmalige artikel 46: '[...] Het is aangewezen om de bepalingen van dit hoofdstuk qua aanpak op elkaar af te stemmen, vertrekkend vanuit het algemene principe dat wat niet (expliciet) verboden is, is toegelaten. [...]
- bij het toenmalige artikel 47: 'De sectorraad is van oordeel dat in dit artikel de machtiging om 'boodschappen van algemeen nut' uit te zenden, moet geschrapt worden [...]

Over het principe van het onderbrengen van de bepalingen rond boodschappen van algemeen nut bij de bepalingen rond commerciële communicatie, adviseerde de Sectorraad in zijn eerdere adviezen bij het Mediadecreet al dat BAN's volgens hem geen vorm van commerciële communicatie zijn (advies van 14 juli 2008: advies bij toenmalig art. 47 en 76; advies van 17 september 2008: advies bij toenmalig art. 77).

Het is dan ook vreemd te moeten vaststellen dat beide begrippen nu bijna volledig met elkaar gelijkgeschakeld worden.

2.2.2 Toezicht op inhoud van reclameboodschappen

De vraag stelt zich welke instantie het meest geschikt is om (effectieve) controle uit te oefenen op de inhoud van audiovisuele commerciële communicatie¹. De bijna voltallige Sectorraad (uitgezonderd het lid voorgedragen door de Gezinsbond²) gaf reeds eerder te kennen dat hij ervoor opteert om de Vlaamse Regulator voor de Media (VRM) grotendeels van deze taak te ontslaan voor wat de kwalitatieve beperkingen betreft (i.e. de controle en het toezicht over de *inhoud* van reclameboodschappen) en stelde voor om deze taak op georganiseerde wijze (zoals voor andere media) onder te brengen bij de JEP, de Jury voor Ethische Praktijken inzake Reclame. Een doelbewuste keuze dus voor efficiënte co-regulering (zie adviezen van 14 juli 2008 en 17 september 2008, alsook bestaande wetenschappelijke literatuur, evenwel specifiek over op minderjarigen gerichte commerciële communicatie: D. Voorhoof en H. Cannie, *Audiovisuele media, reclame en minderjarigen. Veel regels maar weinig toezicht*, TJK 2010/3, 169-176).

Het voorliggende voorontwerp van decreet volstaat echter met een minimale aanpassing van de regels in verband met de bescherming van minderjarigen, gekoppeld aan een uitbreiding ter zake van de bevoegdheid van de Kamer voor onpartijdigheid en bescherming van minderjarigen van de VRM (art. 23 en 46 voorontwerp), geheel voorbijgaand aan de eerdere adviezen van de Sectorraad, zonder enige duiding of motivering waarom geen rekening is gehouden met de eerdere adviezen van de Sectorraad Media.

¹ We spreken hier dus niet over BAN's, aangezien deze volgens de Sectorraad geen vorm van commerciële communicatie zijn.

² Een vertegenwoordiger van de gebruikers in de Sectorraad Media, voorgedragen door de Gezinsbond, gaat wel akkoord met de uitbreiding van de bevoegdheid van de 2^e kamer van de VRM, maar merkt op dat zij deze aanpassing nog als te minimaal beschouwt.

2.2.3 Betaalde boodschappen van politieke partijen

Ook aan de door de Sectorraad eerder geformuleerde suggestie tot aanpassing van de regelgeving omtrent betaalde boodschappen van politieke partijen (advies van 11 juni 2010) wordt in het huidige voorontwerp van decreet voorbij gegaan, zonder dat hierbij toelichting wordt gegeven.

De kritiek op artikel 49 van het Mediadecreet betreft zowel de gebrekkige normatieve formulering, de tegenstrijdigheid tussen de ratio en de effectieve formulering van de betwiste bepaling en het niet-pertinent gebruik van de term 'commerciële communicatie'. Ook is gewezen op het al te "virtuele" karakter van deze bepaling, aangezien de effectieve toepassing afhankelijk is van een wetwijziging op federaal niveau. Ten slotte stelt zich een probleem vanuit het perspectief van art. 10 EVRM, aangezien de huidige situatie er op neerkomt dat er een verbod van politieke reclame op radio en televisie in aanloop naar de verkiezingen is en dat aan de politieke partijen ook geen zendtijd meer beschikbaar is via de openbare omroeporganisatie van de Vlaamse Gemeenschap (VRT). Dit leidt tot een toestand die vergelijkbaar is met een situatie die door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in een zaak tegen Noorwegen als strijdig is beoordeeld met de vrijheid van politieke expressie in toepassing van art. 10 EVRM.

Het Vlaamse mediadecreet van 2009 bepaalt dat het toegestaan is 'om tegen betaling aan politieke mandatarissen of kandidaat-mandatarissen en aan politieke partijen commerciële communicatie ter beschikking te stellen tijdens de sperperiode voor de verkiezingen mits naleving van de wetgeving betreffende de verkiezingen'. De federale wet verbiedt evenwel aan politieke partijen om tijdens die sperperiode (in principe 3 maand voor de verkiezingen) politieke commerciële reclamespots op radio en televisie te laten uitzenden. De huidige regeling impliceert tot dusverre dat de politieke partijen geen betaalde reclameboodschappen via de Vlaamse audiovisuele media kunnen laten uitzenden. In een arrest van 22 december 2010 was het Grondwettelijk Hof van oordeel dat een bepaling uit het omroepdecreet van de Franse Gemeenschap, die neerkwam op een verbod voor de audiovisuele media tot uitzending van 'reclame' voor politieke partijen (en representatieve werkgevers- en werknemersorganisaties), niet redelijk verantwoord was.

Redenen genoeg dus om een aanpassing van de bepaling van art. 49 van het Mediadecreet mee in het voorontwerp op te nemen, ook rekening houdend met de eerder gemaakte opmerkingen in het advies van de Sectorraad van 11 juni 2010.

2.2.4 Vlaamse Regulator voor de Media

De Sectorraad wenst te verwijzen naar zijn herhaaldelijke vraag (adviezen van 14 juli 2008, 17 september 2008 en 20 juli 2009) om wat de werking van de VRM betreft, te kijken wat er kan gedaan worden op het vlak van de rechten van de verdediging. Het gaat dan onder andere om een tegensprekelijk debat en een reële beroepsmogelijkheid.

De Sectorraad verwijst ook naar de suggesties die het formuleerde in de adviezen van 14 juli 2008 en 17 september 2008, betreffende de aanzet tot co-regulering (in samenwerking met de JEP) in relatie tot het toezicht op bepaalde voorschriften inzake audiovisuele commerciële communicatie.

De Sectorraad Media adviseert om de bovenstaande eerder aangekaarte thema's mee op te nemen in het voorontwerp van decreet, of hierover minstens een serieus debat te organiseren.

3. Vragen om verduidelijking

De Sectorraad Media zag zich tijdens zijn vergadering van 5 juli geconfronteerd met vele onopgeloste vragen en onduidelijkheden. Zonder een verduidelijking van onderstaande vragen is

het voor de Sectorraad niet mogelijk om de voorgestelde herzieningen correct te interpreteren en bijgevolg om hierover te adviseren.

3.1 Art. 10 en 14 voorontwerp (art. 50 en 53 Mediadecreet)

- Eerst wordt in het decreet ingeschreven dat boodschappen van algemeen nut 'duidelijk herkenbaar en onderscheiden van programma's' moeten zijn. Enkele artikels verder voegt men toe dat ook BAN's 'gemakkelijk als zodanig herkenbaar [moeten] zijn'. Is er een reden voor dit dubbel gebruik?
- De Sectorraad vraagt zich af hoe men dit in de praktijk zal moeten aanpakken. Is hierover nog een uitvoeringsbesluit gepland of hoe zal dit worden verduidelijkt?

3.2 Art. 13 voorontwerp (art. 52 Mediadecreet)

Het is niet geheel duidelijk wat als een 'eerlijke behandeling van de consument' kan worden beschouwd. De Sectorraad steunt vanzelfsprekend de doelstelling van consumentenbescherming, maar stelt zich vragen bij deze verwoording. Ook is niet duidelijk waar de verantwoordelijkheid ligt: moeten omroepen preventief censureren? Wie kan/moet eventueel voorafgaandelijk advies aan de JEP vragen (adverteerder of omroep)?

3.3 Art. 15 voorontwerp (art. 54 Mediadecreet)

Als gevolg van taalkundig advies wordt de bewoording aangaande sluikreclame door artikel 15 van het voorontwerp van decreet artikel 54 van het Mediadecreet gewijzigd. De Sectorraad vraagt zich af of bij de voorgestelde formulering ('met name' > 'vooral') rekening is gehouden met het arrest van Hof van Justitie van 9 juni 2011 in de zaak nr. 52/10, waarin verduidelijkt werd dat de bedoeling om sluikreclame te maken ook aanwezig kan zijn indien er geen geldelijke of andere vergoeding tegenover staat³. De vertegenwoordigers van de private omroepen en de VRT wijzen er echter op dat dit arrest een interpretatie geeft van een bepaling van de (oude) Richtlijn Televisie Zonder Grenzen en niet van de Richtlijn Audiovisuele Mediadiensten. Zij zijn bijgevolg van oordeel dat er argumenten bestaan om te stellen dat nu voor elke vorm van commerciële communicatie vereist is dat er sprake is van een financiële vergoeding of soortgelijke vergoeding.

3.4 Art. 16 voorontwerp (art. 55 Mediadecreet)

De Sectorraad vraagt zich af of de uitbreiding van dit artikel naar BAN's niet op hetzelfde probleem stuit als bij de huidige artikels 57 en 59 Mediadecreet, waar uitdrukkelijk werd gekozen deze niet uit te breiden tot BAN's. Men kan zich voorbeelden indenken waarbij het de bedoeling van een spot kan zijn om discriminatie in beeld te brengen: was het een welbewuste keuze dit hiermee te verhinderen?

De toepasselijkheid van art. 55, 2° op BAN's zou ook tot gevolg hebben dat boodschappen die bv. de tewerkstelling van een bepaalde bevolkingsgroep zou promoten als een spot ter bevordering van discriminatie zou kunnen worden beschouwd en dus decretaal verboden zou zijn.

³ Hof van Justitie 9 juni 2011, zaak C 52/10, betreffende een verzoek om een prejudiciële beslissing krachtens artikel 267 VWEU, ingediend door het Symvoulio tis Epikrateias (Griekenland) bij beslissing van 23 december 2009, ingekomen bij het Hof op 1 februari 2010, in de procedure Eleftheri tileorasi AE „ALTER CHANNEL”, Konstantinos Giannikos t. Ypourgos Typou kai Meson Mazikis Enimerosis, Ethniko Symvoulio Radiotileorasis. Het arrest betreft artikel 1, sub d, van richtlijn 89/552/EEG van de Raad van 3 oktober 1989 betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten inzake de uitoefening van televisieomroepactiviteiten, zoals gewijzigd bij richtlijn 97/36/EG van het Europees Parlement en de Raad van 30 juni 1997.

3.5 Art. 23 en 46 voorontwerp (art. 72 en 216, § 3, eerste lid Mediadecreet) en art. 25 voorontwerp (art. 84 Mediadecreet)

- De Sectorraad Media vraagt verduidelijking bij de formulering van de uitbreiding van art. 72 en bij de keuze om de bevoegdheden omtrent het toezicht op commerciële communicatie op te splitsen naar beide kamers van de VRM, alvorens hij hierover een uitspraak kan doen.
- De bepaling zelf laat ook ruimte voor interpretatie. Bepaalde producten – zoals bijvoorbeeld bepaalde types van populaire games – bevatten net ‘nodeloos geweld’. Kan hiervoor dan niet meer geadverteerd worden op televisie (maar wel in andere media)?
- De Sectorraad is van oordeel dat het verbod van telewinkelen voor diensten die gebruik maken van pseudowetenschappelijke paranormale middelen te vaag omschreven is, voor zover al niet kan worden volstaan met de algemene verbodsbepalingen en beperkingen in het Mediadecreet betreffende het verbod van misleidende reclame of bepalingen in de Wet van 6 april 2010 betreffende marktpraktijken en consumentenbescherming.
Ook de Memorie van Toelichting brengt hierin geen duidelijkheid: niet alleen worden twee (niet geheel gelijklopende) opsommingen gegeven van wat pseudowetenschappelijke paranormale middelen zijn (paragraaf 2 en 4 bij artikel 25), ook worden zeer vage omschrijvingen als ‘relatieadviezen’ gebruikt, waarbij frauduleuze en/of misleidende praktijken enerzijds, en (min of meer ernstige formats over één kam worden geschoren. Onderliggende vraag is of het aan de decreetgever is om pseudowetenschap van echte wetenschap te onderscheiden.

3.6 Art. 27 voorontwerp (art. 151 Mediadecreet)

- Een ‘hoofdjournaal’ is gedefinieerd, een ‘journaal’ niet. Is onderzocht wat de implicaties van deze lacune kunnen zijn? Is het theoretisch mogelijk dat vb. een ‘showbizz-journaal’ aan dezelfde voorwaarden moet voldoen? Het kan ons inziens niet de bedoeling zijn dat bijvoorbeeld een luchtig “showbizz-nieuws” van een muzikzender ondertiteld dient te worden.
- De Sectorraad stelt vast dat het art. 27 voorontwerp de bestaande onduidelijkheid over de aanvang van de ondertitelingsverplichtingen, in tegenstelling tot de in de Memorie van Toelichting gestelde doelstellingen, helemaal niet wegwerkt. Enkele voorbeelden:
 - Hoofdjournaal: §3 spreekt over omroeporganisaties met 2% marktaandeel die ook gedurende zes maanden voorafgaand aan uitzending van het journaal 2% marktaandeel haalden, en daarnaast organisaties die bij de start van uitzending geen 2% marktaandeel haalden: waarom gelden er voor de eerstgenoemde omroep twee voorwaarden (2 procent marktaandeel en voorafgaand ook al dit marktaandeel), en voor de tweede omroep niet? Wat met omroepen die de voorbije zes maanden 2% marktaandeel haalden, maar op het moment van uitzending niet?
 - Andere journaals: hier geldt hetzelfde probleem. “2 procent marktaandeel gehad hebben en nog steeds hebben” wordt tegenover “geen twee procent marktaandeel gehad hebben” (in januari 2010) geplaatst, waarbij zowel “twee procent marktaandeel gehad hebben maar niet meer hebben” als “geen twee procent gehad hebben (in januari 2010) maar dit vandaag wel hebben” buiten beschouwing worden gelaten.
 - Het artikel 151 wordt, in een voorontwerp met datum juli 2011, volledig vervangen, maar toch worden omroeporganisaties opgedeeld op basis van een marktaandeel op 1 januari 2010. In een snel wijzigend medialandschap lijkt dit een vreemde, betonnen aanpak.
 - De term ‘marktaandeel’ wordt nergens in het decreet gedefinieerd.
- De regionale televisieomroeporganisaties zullen op weekdagen hun nieuwsuitzendingen ondertitelen. Op het ogenblik is dat de praktijk en wordt dit mogelijk gemaakt door de steun van de Vlaamse overheid die er voor zorgt dat het personeel dat daarvoor ingezet wordt, kan betaald worden. De Sectorraad vraagt zich af hoe kan gegarandeerd worden dat deze steun in de toekomst zal blijven en wat er moet gebeuren als de apparatuur dient vervangen.

3.7 Art 28 en 31 voorontwerp (art. 153 en 186 Mediadecreet)

- De Sectorraad vraagt zich af of het in de Beleidsbrief aangekondigde analyse aangaande de term 'kosteloze televisie' in het kader van de evenementenlijst openbaar en toegankelijk is.
- In artikel 28 is er sprake van een 'basispakket' dat de dienstenverdelers aanbiedt. Artikel 31 spreekt niet van dat basispakket, maar stelt dat de dienstenverdelers 'de volgende lineaire omroepprogramma's in hun geheel verdelen op het ogenblik van lineaire uitzending'. Hier gaat het dus om *must carry* op het ogenblik van simultane uitzending, maar de bepaling voorziet niet dat deze omroepprogramma's in het basispakket moeten zijn opgenomen. Vraag is ook hoe deze bepaling dan te rijmen is met o.m. artikel 28 van het ontwerp (i.v.m. Vlaamse evenementenregeling) en het ongewijzigd artikel 153, §2, van het Mediadecreet.
- Art. 28 stelt in 2° als een van de voorwaarden dat 'het evenement wordt uitgezonden door een televisieomroeporganisatie die in het Nederlands uitzendt'. Welke referentie naar Vlaanderen is er, of anders gesteld, is aan de betrokken voorwaarde reeds voldaan ingeval een Nederlandse zender die verdeeld wordt in Vlaanderen het evenement uitzendt ?
- De verwijzing naar 'basispakket' werd verschoven van de eerste paragraaf, eerste lid naar het tweede lid. Omwille van consistentie zou de verwijzing naar 'verschillende dienstenverdelers' over moeten worden genomen in het tweede lid, in plaats van 'een dienstenverdelers'.

3.8 Art. 31 voorontwerp (art. 186 Mediadecreet)

De verplichting voor ondertiteling door televisieomroeporganisaties is geregeld in artikel 27 van het voorontwerp (art. 151 Mediadecreet). In artikel 31 wordt echter geen verplichting voorzien voor de niet aan *must carry* onderworpen dienstverdelers om de bijhorende diensten van een omroep te verdelen. Dit zou impliceren dat de omroep wel de investeringen doet om bijhorende diensten ten behoeve van mensen met auditieve/visuele handicap uit te rollen, maar dat een dienstverdelers geen verplichting heeft om hieraan zijn medewerking te geven. Dit zou dan ook ertoe kunnen leiden dat een omroep de dienst niet aan de doelgroep kan aanbieden. Vraag is dan hoe de omroep in een dergelijke context aan zijn decretale verplichting kan voldoen.

3.9 Art. 32 voorontwerp (art. 187 Mediadecreet)

Art. 32 verscherpt verder de *may carry* regulering, waardoor hieraan onderhevige dienstenverdelers slechts het programma van een regionale omroeporganisatie mogen doorgeven voor zover dit in het verzorgingsgebied van die omroeporganisatie gebeurt, ofwel alle regionale omroepen in één pakket moeten aanbieden. Alhoewel de Memorie van Toelichting deze bepaling uitlegt als een uitbreiding van de *may carry* regulering, gaat het in feite over een verdere inperking van de vrijheid van het aanbieden van elektronische communicatienetwerken en -diensten, die krachtens de Machtigingsrichtlijn door de nationale overheden moet worden gegarandeerd, en die bovenop de inperkingen van de bestaande *may carry* regulering komt (die bijvoorbeeld al stipuleert dat programma's van omroeporganisaties van de Franstalige en Duitstalige Gemeenschap slechts mogen worden doorgegeven voor zover zij gericht zijn op de gehele gemeenschap).

Deze inperkingen zijn verregaand, vooral in contrast met art. 187 °5, dat (ingevolge de Richtlijn Audiovisuele Mediadiensten) de programma's van alle in andere lidstaten erkende omroeporganisaties toelaat. De decreetgever zou minstens moeten specificeren waarom hij bepaalde omroepprogramma's uitsluit.

3.10 Art 33 e.v. voorontwerp (art. 190 e.v. Mediadecreet)

De Sectorraad neemt akte van de strikte omzetting van de Europese richtlijnen.

Een deel van de Sectorraad heeft echter nog vragen bij het onduidelijke begrip 'interoperabiliteit'. Is het de bedoeling van de decreetgever dat omroepen of dienstenverdelers verplicht zullen worden elke applicatie en dergelijke aan te passen aan de verschillende systemen die eindgebruikers kunnen hebben. Dit vraagt om verduidelijking.

De interoperabiliteit van diensten is daarenboven afhankelijk van meerdere factoren, internationale standaardisatie, kosten, technische mogelijkheden. Vooraleer dergelijke verplichting opgelegd wordt dient dan ook de nodige raadpleging voorzien te worden bij onder meer de betreffende omroeporganisaties en dienstenverdelers.

Artikel 5 alinea 1a ter) van de Toegangsrichtlijn voorziet ook expliciet in een consultatieprocedure en de kennisgeving aan de Europese Commissie.

3.11 Art. 40 en 44 voorontwerp (art. 200 en 204 Mediadecreet)

Omroepnetwerken voorzien sowieso op grond van het Mediadecreet jaarlijks een werkingsverslag aan de Regulator. Het verstrekken van alle informatie die nodig is om de veiligheid of de integriteit van hun diensten en netwerken zou hierbij opgevraagd kunnen worden, het lijkt onnodig om dit standaard over te maken aan de Regulator.

3.12 Art. 45 voorontwerp (art. 214 Mediadecreet)

De verwijzing in de memorie klopt niet, waarschijnlijk gaat het over artikel 29 van de Universele Dienstenrichtlijn. De betreffende richtlijn verwijst echter nergens naar bijbehorende diensten zoals die in het voorontwerp worden gedefinieerd, o.a. apparatuur voor auditieve ondertiteling.

De Sectorraad Media vraagt dit te verduidelijken. Bijkomend vraagt hij ook de wenselijkheid te onderzoeken om op te nemen: ‘... na de betreffende omroeporganisaties en dienstenverdelers ter zake te hebben gehoord.’

3.13 Art. 51 voorontwerp (art. 234 Mediadecreet)

Zonder de kwalificatie ‘redelijkerwijs’ in artikel 234 wijkt het betreffende artikel in belangrijke mate af van de betreffende richtlijn. De Sectorraad vraagt zich af of dit zo bedoeld is, en zo ja wenst hij verduidelijking bij deze keuze alvorens hij hierover uitspraken kan doen.

3.14 Art. 52 voorontwerp

Dit artikel poogt de werking van de aanpassingen aan het Mediadecreet te beperken tot die procedures die opgestart worden na de inwerkingtreding van de aanpassingen aan het decreet. De Sectorraad vraagt zich af of dergelijk artikel wel zin heeft. Bij de beoordeling hiervan moet minstens rekening worden gehouden met de normale regels inzake inwerkingtreding enerzijds, en met de mogelijke directe werking van sommige bepalingen, nu de implementatietermijn van de richtlijn is verstreken, anderzijds. Meer in het bijzonder vraagt de Sectorraad verduidelijking over de vraag of (en zo ja in welke mate) deze bepaling een invloed kan hebben op de recente door de Regulator opgestarte analyse van de markt voor televisieomroep.

De Sectorraad Media wenst verduidelijking bij bovenstaande vragen alvorens hij ten gronde over de eigenlijke aanpassingen een meer gefundeerd advies kan uitbrengen.

4. Suggesties voor verder debat

Tot slot wenst een deel van de Sectorraad Media enkele thema's scherp te stellen die verband houden met de problematiek van overregulering en bevoegdheidsoverschrijding.

- In het Mediadecreet en nu ook in dit voorontwerp van wijzigingsdecreet wordt bepaald dat commerciële communicatie en boodschappen van algemeen niet in strijd mogen zijn met

wettelijke bepalingen en dat ook de inhoud van de boodschappen van algemeen nut ook op andere vlakken moet worden gecontroleerd door de omroep (artikelen 16-22 voorontwerp).

Er wordt gevreesd voor overregulering en bevoegdheidsoverlap tussen de federale overheid en de Vlaamse Gemeenschap, bijvoorbeeld betreffende aspecten die vervat zitten in de Wet van 6 april 2010 aangaande marktpraktijken en consumentenbescherming. Des te meer omdat er discussie blijft over wie juist waarvoor verantwoordelijk wordt gesteld. De wens dat omroepen niet langer louter doorgeefluik zijn, maar samen met de adverteerder mee aansprakelijk worden gesteld, is een keuze die wordt gemaakt, maar die in de praktijk tot vreemde situaties kan leiden. Is het bijvoorbeeld zo dat een omroep elke wetenschappelijke studie waarvan in een advertentie gewag wordt gemaakt, moet controleren op echtheid?

Waar de bescherming van de consument en de verantwoordelijkheid van de omroep elkaar ontmoeten, moet verder onderwerp van debat zijn, met als doel een werkbaar model te vinden dat voor alle partijen voldoende duidelijkheid verschaft.

- Er wordt verduidelijking gevraagd omtrent het door de minister in het in de memorie van toelichting opgeworpen issue m.b.t. het verbod in artikel 24 van het voorontwerp (art. 82 Mediadecreet). Wat is de precieze verhouding met de kansspelwetgeving of met de decreet- of regelgeving in andere gemeenschappen?
- Wat betreft art. 25 van het voorontwerp (art. 84 Mediadecreet) wordt verduidelijking gevraagd of dit verbod niet reeds gebeurlijk ondervangen wordt door het verbod op misleidende handelsreclame. Bovendien zijn er vragen bij de verwoording van de bepaling zoals het er nu staat: zal reclame voor bijvoorbeeld homeopathie op basis van dit artikel ook kunnen verboden worden?

Er wordt hierover een breder overleg gevraagd met o.a. de gehele mediasector (breder dan enkel audiovisueel) en de consumentenorganisaties over de achterliggende redenen en doelstelling van dit artikel. Een deel van de Sectorraad is immers niet overtuigd dat de assumpties waarop de beslissing deze bepalingen op te nemen werd gebaseerd, in voldoende mate geverifieerd werden.

Een deel van de Sectorraad Media vraagt een bredere aanpak van enkele thema's, teneinde overregulering en bevoegdheidsoverschrijding te vermijden en wenst in een volgend advies, na kennisname van de gevraagde verduidelijkingen, verder in te gaan op de voorgestelde wijzigingen.

Namens de Sectorraad Media,

David Stevens, voorzitter
Hilde Van den Bulck, ondervoorzitter
Hanne Schuermans, secretaris